

JAKUB

3

ZPRAVODAJ PŘÍBRAMSKÉ FARNOSTI SV. JAKUBA

nákl. na tištěné číslo 7 Kč

XXIII. ročník, 4. 4. 2015

Milí přátelé, Ježíš vstal z mrtvých, aleluja, aleluja!!

Milí spolufarníci, v těchto dnech prožíváme nejdůležitější a nejvýznamnější období liturgického roku. Velikonoce. Historie sahá do Starého zákona, kdy Hospodin vyvedl mocnou rukou izraelský národ z egyptského otroctví. Jak všichni víme, bylo to oné Velké noci. Byl to důležitý mezník v historii izraelského národa. Avšak svoboda, po které národ toužil, nebyla zadarmo, musel si ji vybojovat. V dnešní době bychom si mohli dát otázku: Jak my si vybojujeme svobodu? Jak občanskou, tak i tu vnitřní (duševní).

Přenesme se teď do doby Ježíšova života. Květná neděle, začátek Svatého týdne. Připomínáme si Ježíšův vjezd do Jeruzaléma. Voláme Hosana, Hosana Davidovu synu. Je to Král! Náš velký vzor, ideál, ke kterému se nyní chceme přiblížit. Je to Král, který přichází do našich srdcí. Přijmu ho i já?

Zelený čtvrtek, důležité setkání Ježíše Krista s učedníky. Při Poslední večeři ustanovuje Ježíš svátost kněžství. Říká: „To konejte na mou památku.“ Smlouva, ve které se vydává Ježíš za nás, na odpuštění hříchů. Smlouva, která nemá data trvání.

Getsemanská zahrada - místo velkého strachu, úzkosti, ale i důvěry a poslušnosti. K tomu se přidává zrada od jednoho z nejbližších, od Jidáše, zatčení, opuštění od apoštolů. Jen těžko si můžeme představit, jak

může být Ježíši. Moment, kdy se nám zhroutí život, ztrácíme smysl života, je toto Getsemanská zahrada?

Velký pátek, den, který travíme v tichu, modlitbě, meditaci. Odsouzení, bičování, cesta, která má jediný cíl - kříž. Jen dokonalá láska je schopna znovu vstát, vzít břemeno a nést jej dál. Ne však pro sebe, pro svoje zisky, pro slávu, pro obdiv, ale pro vykoupení nás všech. Ježíš překonává smrt, abychom s ním měli věčný život. Díky za Tvůj kříž, Ježíši.

Bílá sobota, Velikonoční vigilie, nejdůležitější obřad v liturgickém roce, rozdělený na čtyři části. Slavnost světla - bohoslužba slova - křestní bohoslužba - bohoslužba oběti. Světlo Kristovo svítí do tmy a ta jej nepohlčí. Budme i my světlem, co svítí v temnotách a rozmnožuje se dál. Úžasným symbolem je rozmnožení světla z jediné svíce. Bůh promlouvá ke svému lidu slovem, kterému nyní nasloucháme. Vše vrcholí radostnou zprávou o Zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Vstal Kristus i v našem srdci? Otevřme mu svá srdce a nechme ho v nás působit. Nyní obnovme svoji víru, svůj křestní slib. Mějme víru v našeho Pána a plně mu důvěřujeme. Jen skrze něj dojdeme ke spáse.

To konejte na mou památku! Odkaz z Poslední večeře. Ježíš se nám znovu připomíná svou obětí za nás a naše hříchy.

Neděle Zmrtvýchvstání. Pán vstal, radujte se. Budme plni radosti z Kristova

vzkříšení, děkujeme za jeho lásku a za to, že nám otevřel cestu do nebeského království. Ať radost z Kristova Zmrtvýchvstání prozáří náš celý život. Budme živými svědky a nesme jasný Kristův oheň dál.

Lukáš Marek

VÍTE TO?

- **Dětskou mši sv.** budeme slavit v neděli 3. května 2015 v 10.00.
- **Mše svaté ve Višňově** jsou v letním období slouženy v sobotu v 18.00.
- **Mše svaté v Suchodole** jsou slouženy v neděli v 11.45.
- Za měsíc únor 2015 činily sbírky 9 128 Kč. Výdaje za tentýž měsíc činily 9 912 Kč (plyn 7 370 Kč; režijní výdaje 2 542 Kč); každý člen farnosti tak v listopadu přispěl ve sbírkách na provoz farnosti v průměru částkou 76 Kč.
- **Setkání pastorační rady** proběhne ve středu 8. dubna 2015 v 19.00 na faře.
- **Setkání skupinky modlitby Živého růžence** proběhne v neděli 26. dubna 2015 v 18.00 v sakristii kostela.
- **V pátek 29. května 2015** proběhne celorepubliková akce **Noc kostelů**, které se bude účastnit i naše farnost
- 19.7.-1.8.2015 se bude konat **farní tábor v Oborách**; viz pozvánka níže.
- **9. srpna 2015** bude vypraven autobus mladých z Příbrami a okolí do francouzské obce **a srdce komunity Taizé**. Jde o ojedinělou událost určenou pro mladé z našeho regionu ve věku 18-30 let. Návrat 16. 8., předběžná přibližná cena 5 000 Kč. Více informací níže.
- Poslední dva srpnové týdny se bude v Hrádku u Vlašimi konat týdenní **tábor pro ministryny** pražské arcidiecéze (dva turnusy). Tábor je určen pro chlapce ve věku 8-14 let. Více informací a přihlášky u Štěpána Vithy (s-vitha@volny.cz)
- 1.7.-11.7.2015 proběhne pro v alpské usedlosti na poutním místě Maria rast týden

dobrodružné setkání pro muže mezi 15-25 lety; více podrobností u Štěpána Vithy

- V neděli 15. března 2015 proběhla přibou mších pravidelná akce **Misijní koláč**. Díky Vám všem, kteří jste se do ní zapojili (ať už přinesením koláče, nebo příspěvkem). Na konto Papežského misijního díla dětí bylo odesláno 6 540 Kč.
- V neděli 12. dubna 2015 od 13 do 14 hod. se uskuteční další ze série **jarních tréninků fotbalistů od Sv. Jakuba**. Místo: Hřiště pod Svatou Horou. S sebou: tenisky, pití, míč (je-li k dispozici). Tréninky se budou opakovat co čtrnáct dní (podle zájmu). Více informace u Pavla Chroumala (pavel.chroumal@email.cz)

K ZELENÉMU ČTVRTKU

Na Zelený čtvrtek večer jsme slavili Památku Večeře Páně, kterou Ježíš při této hostině ustanovil. Přitom byla ustanovena i svátost kněžstva a připustíme, že nepřímou i svátost smíření.

Svátost svěcení kněžstva se v historickém procesu církve uspořádala do dnešních tří stupňů, tedy svátost svěcení biskupů, kněží a jáhnů. V druhém tisíciletí se v římskokatolické církvi uzákonil celibát, pro biskupy a kněze povinný, ovšem protože nejde o ustanovení Kristovo, ale církevní, nejde o ustanovení nevyhnutelné a nezrušitelné. To tedy znamená, že v různých situacích a za různých okolností mohou být svěcení i ženatí muži. Vždy však před vysvěcením. Jak se bude tato situace v římskokatolické církvi, kde jediné toto ustanovení platí, ponechme vývoji a Duchu Svatému. Nejde o pouhé „lidské“ ustanovení, ale o ustanovení církve, jíž dal Ježíš pravomoc se v jeho duchu o církevní uspořádání, a tedy i ustanovení starat a rozhodovat. Ovšem že ne neměnně. Budoucnost tedy ukáže.

Nebylo by proto dobré, kdyby se kdokoli proti jakékoli změně stavěl, protože tím

by popíral působení Ducha Svatého v církvi, na němž to záleží. Právě tak by však nebylo dobré, aby se celibát odmítal. Je např. docela možné si představit cesty obě, podle osobního rozhodnutí každého Kristem ke službě povolaneho jedinice. Ostatně, všechny ostatní katolické církve takovou cestou jdou.

Pokud se ovšem některé kruhy v církvi, nebo i jedinci, staví proti celibátu, jako by ti, kdo jej přislíbili, byli chudáci, kteří se „nesmějí ženit“, chybí jim rodina apod., je to jednoznačně velký nedostatek víry. Sám Pán Ježíš hovoří o těch, kteří jsou bez ženy „pro Boží království“.

Vedle řeholních osob, mužů a žen, kteří m.j. i tento stav života slibují, je zde přece i stav a skutečnost osobního zasvěcení se Bohu, jako jednoznačné osobní rozhodnutí se pro takovou formu darování a nasazení se pro Boží království. Jistěže je možné, že někteří to přijali prostě jako daný stav, jako nemožnost jít v kněžství jinou cestou a postupně dorostli. Ale naprostá, drtivá většina „do toho jde“ s opravdovým úmyslem takto se Kristu darovat a vnitřně nepochybují o hodnotě této cesty. Že to „projednávají s Ježíšem“, to je snad zcela jasné.

Současně generaci chybí dost cit pro tyto skutečnosti a také pro - zodpovědnost. Aniž bych se chtěl kohokoliv dotknout, když se berou dva lidé, muž a žena, také se dávají bezvýhradně; bohužel jsme jako lidé dospěli tam, že když se nedaří, tak se prostě rozejdeme. Děti v tom pak lítají doslova jako „hadr na holi“. V žádném případě to není z mé strany kritika, podceňování nebo zneuznávání jejich dalšího manželství. Sám jsem v těchto případech nejedné věřící osobě pomáhal. Tímto chci jen říct, že každý stav má svá úskalí a potýká se s jinou problematikou. Ale měli bychom v sobě posílit smysl pro zodpovědnost. Nebudu přece podceňovat manželství, protože se lidé rozcházejí, vzdor slibu, který si dali. Neměli by ale ani věřící laici podceňovat

slib daný Bohu. Svět a církev potřebují velice manžele, kteří žijí ve vzájemné lásce, což je někdy značné úsilí; a právě tak potřebuje ty osoby, které se v lásce osobně v církvi zasvětili Bohu. V obou případech je to úsilí, někdy snad i boj, ale vždycky radostný.

P. Jindřich Krink

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

RODINY Z FARNOSTI (DÍL 3.)

Janouškovi z Březových Hor: Dnes je mým úkolem představit svatojakubské farnosti naši rodinu. Je nás pět, Petr, Dáša a dívka Ondřej, Majda a Štěpán. Žijeme v malém domku na Březových Horách. Bydlí s námi také kocour Fiškus, i když popravdě někdy se mi zdá, že bydlíme my u něho.... Kdo zná kočky, ví, o čem mluvím...

Petr pracuje jako obchodní zástupce jedné farmaceutické firmy, já pracuji jako úřednice. Děti jsou stále na základní škole, u nejstaršího Ondřeje teď řešíme, kam dál z 9. třídy.

Kluci rádi hrají fotbal, Štěpán běhá v atletickém klubu. Majda navštěvuje výtvarný kroužek na ZUŠ. Petr právě dokončuje studium teologie na KTF UK v Praze. Za ta léta jeho studia jsme museli vyslechnout mnoho teologických úvah, cestou autem díky fungujícímu autorádiu také nespočet přednášek jeho učitelů... Dnes Petrovi zůstal jediný věrný posluchač - asi tušíte - náš kocour. Co se týká Petra a mě, volného času moc není, snažíme se vylepšovat domek a taky naši malou zahrádku. Petr ve svém volném čase studuje, já ráda čtu.

V Příbrami žijeme skoro devět let. Když jsme se přistěhovali, nikoho jsme tady neznali. Díky dětem jsme se postupně začali seznamovat s rodiči jejich spolužáků. Já jsem několik let učila angličtinu na jazykové škole, tam jsem také potkala mnoho milých lidí. A samozřejmě také v našem kostele. Dnes se

tady cítím doma, i když zpočátku jsem nevěřila, že tomu tak jednou bude. Jsem ráda, že můžeme žít právě tady.

Dáša Janoušková

ROZHOVOR

Dnešní rozhovor je na velikonoční téma. A protože s oslavou Vzkříšení je také mnoho přípravných prací, oslovila jsem Martina Zemka, který se zejména s panem Josefem Soukupem a dalšími ochotnými farníky těchto příprav účastní.

1) Martine, velikonoční slavnost s sebou nese i nemalou péči o vyzdobu kostela. Je někdo, kdo přípravným pracím velí a jak probíhá vlastní vyzdoba?

Do našeho kostela chodím odmalička. Jako ministranty nás na uzdě držel pan Kouba, který měl v kostele i v sakristii o všem přehled. Byl to hodný a tichý chlap, ale k ničemu nás moc nepouštěl. Byl u všech příprav a všeho dění. V té době se povolával čalouník, který upravoval a aranžoval plátna při stavbě jesliček, Božího hrobu a Mariánského oltáře. Když docházely síly starším pánům, začali jsme pomáhat s přípravami my. Byl to můj bratr Karel a Radim Pospíšil. Rád jsem poslouchal vzpomínání pana Beera. To mi bylo asi sedmáct let. Za ta dlouhá léta se zde při přípravách na svátky vystříдалo více lidí, ale největší držák je Pepa Soukup. Místo pro stavbu Božího hrobu i jesliček se změnilo, vše se zjednodušilo. Po svatbě jsem se zapojoval do příprav i s manželkou. Když přišly děti, brali jsme je s sebou a ne vždy se usmívaly.

2) Pravděpodobně více času trávíš v kostele, a tak asi chybí pomocná ruka doma. Má vaše rodina nějaké velikonoční rituály?

Času v kostele trávíme tolik, kolik je na přípravu potřeba. Dnes je více těch, kteří si uvědomují, že je potřeba s vyzdobou a úklidem kostela pomoci. Více se o těchto

potřebách mluví, lidé se zajímají, a tak je vše rychleji hotovo. Velikonoce jsou u nás doma slaveny jako největší svátky roku. Na Zelený čtvrtek máme slavnostní večeři, maso, chléb a zeleninu. Na Velký pátek se postíme a odpoledne se již začínají připravovat a v sobotu dokončují všechny obvyklé velikonoční pokrmy. Bochánky, jidáše, beránky, sekanina a bramborový salát. V sobotu dopoledne probíhá v kostele nácvik na večerní obřady a odpoledne se kostel připravuje na slavení vigilie. K večeru se jako rodina sejdem u slavnostní večeře a pak jdeme společně na obřady.

3) Umíš uplést pomlázku?

Pomlázku mě naučil plést můj švagr Petr Polívka. Pletu z osmi, ale dělá mi to problémy, bolí mě klouby. Velký koledník ale nejsem a tímto smekám před naším farářem Jindřichem Krinkem a jeho elánem s jakým pomlázku používá.

4) Jedna průpovídka praví, že na velikonoční slavnost by měl mít člověk něco nového na sebe, aby ho tzv. beránek nepokakal. Co u vás?

To bylo podle možnosti. Spíše se koupilo, co děti zrovna potřebovaly, ale nebylo to nic velkého.

Martine, děkuji za tvůj čas a přeji tobě i celé rodině požehnané Velikonoce. HV

E-MAILOVÁ KONFERENCE

V roce 2008 jsem založil e-mailovou konferenci farnost-pb@googlegroups.com. Konference byla určena pro zlepšení vzájemné informovanosti a komunikace ve farnosti. Tematické zaměření konference je dění ve farnosti. V konferenci je nyní přibližně 40 lidí. Po sérii několika osobních e-mailů odeslaných do konference minulý rok jsem provedl změny v nastavení, aby se už tyto přehmaty nestávaly. Zpětně pozoruji, že od té doby stejně v konferenci chcipl pes. Byl jsem požádán, abych o konferenci napsal článek do Jakuba - že by se mohla více používat. Já

si při psaní svého příspěvku kladu otázku, jestli e- mailová konference není už přežitá, funguje mnoho let a dnes se přece jen komunikuje jinak než před lety, sdílí se přes sociální sítě a mailů máme ve schránkách více, než dokážeme zpracovat. Rád bych tedy vyvolal diskusi, pokud někdo má informaci o dění ve farnosti nedostatku, zda by to nemohl vyjádřit a případně přidat, jakou formu by informace nejraději přivítal (pošlete to prosím na mail nebo na adresu konference farnosti).

Připomínám, co konference je a jak funguje:

- Pokud chcete poslat mail všem účastníkům konference, pošlete e-mail na adresu farnost-pb@googlegroups.com
- Konference je neveřejná, tj. pouze členové konference mohou číst a psát e-maily (členství je přiřazeno e-mailu - tj. příspěvky můžete odesílat do konference pouze z e-mailu, který je zaveden v konferenci)
- Pokud je třeba do konference někoho zařadit či sebe vyřadit, dejte mi vědět jako správci konference

František Sobotka

OHLÉDNUTÍ ZA POSTNÍ DOBOU

První část

„Tak co, měly jste včera hlad...?“, optal se kněz před zahájením bohoslužby ve čtvrtek po Popeleční středě, v naší kapli na Brodské. Všech nás deset přítomných žen, k farářově nepřehlédnutelnému rozčarování, zavrtělo hlavou. V duchu jsem probrala svůj včerejší jídelníček: ráno topinka na sucho a hořký čaj, v poledne to též, večer suchá kaiserka, na noc jablko a půllitr vody. K tomu pokaždé hrstka nepostradatelných tabletek, už léta mě udržujících při životě. Po mši jsme si o tom našem včerejším obžerství s bábinkami popovídaly. Jedna přiznala brambory na loupáčku, druhá talíř zelňačky, další s drobným zapýřením vajíčko, zašlehané do česnečky od včerejška. A ka-

ždá zmínila léky, před kterými se musí něco sníst. Ne, ani jedna z nás včera nehladověla.

Odemykám dveře od svého bytu v sedmém patře, zapaluji svíčku a zapínám rádio. Ještě stihnu zbytek mše na Proglasu s těmi, s kterými jsem měla skutečný, ne jenom ten jednodenní ublížený hlad. „Matka pláče, ruce spiná ...“, dívám se na svoji mámu, zarámovanou spolu s ostatními drahými, kteří mě předešli k našemu Pánu. Neměnný, láskyplný úsměv ženy, která už ví, mi pomáhá odvíjet klubičko vzpomínek až tam, kde se nitka barví do červena.

Je sobotní odpoledne, Štědrý den roku 1955. Tabulkami nevelkého okna se do jednopokojového nájemního bytu ve starém přízemním domku vkrádá napjaté šero. „Tak podáš mi už ten zvoneček? Na co ta naše žába asi myslí ...?“ Slyším veselý hlas táty. Stojí na židli u vysokého vánočního smrku a natahuje ke mně ruku pro jedinou skleněnou ozdobu. Jablíčka, perníčky a ořechy na žlutých bavlnkách už oblékly do barevna celý stromček. Ještě papírové řetězy a pár svíček a pak už snad konečně přijde? Maminka vytahuje z trouby další vánočku. Sliny se sbíhají, ale ochutnávat se nebude. Neviděli bychom zlaté prasátko. Vracím se od okna, za kterým se sedmiletý bráška právě snaží nasadit otlučený modrý hrnec na šišatou hlavu sněhuláka. Na nos místo mrkve, která skončila v rybí polévce, musí stačit kousek uhlí. Stejně tak na oči a knoflíky. Celá zahrádka je počmáraná tmavými klikatými cestíčkami, i tak bylo na toho bílého mužíka materiálu málo. Letos první mokry sníh už zase taje před očima. Tříletá sestřička si pod stolem hraje s polínky. Staví domeček pro Ježíška. V kuchyňských hodinách zachrčí, jedna šiška na řetízku zase o kousek povyskočila. Hodiny ještě neznám, vždyť pět mi bude až na jaře. Velká ručička musí být nahoře, malá na pětce, říkal tatínek.

Tak tedy ještě ne ... Opatrně беру do ruky stříbrný zvonek a podávám ho do trpělivé tátovy dlaně. Klapne klika, dveře se tiše otvírají. To nebude ten náš splašený pudivítr, jak občas říká maminka našemu bratrovi. Ve dveřích stojí dva pánové v dlouhých kabátech. Maminka hlasitě vykřikne. Tatínek seskakuje ze židle, pod nohou mu křustne náš krásný skleněný zvoneček. „No tati ...“ Otec obejmě a políbí maminku, dveře se stejně tiše zavírají. Na dlouhých pět let.

Jdu k mámě, zhrocené v rohu u kameň. Klekáme si spolu k modlitbě beze slov. Přichází bráška, s brázdíčkami slzí na tvářích. Naučeně větší mokřý tvídový kabátek, který příští rok po něm podědím, na šňuru, nataženou nad rozpálenými pláty. Beze slova k nám přikleká. Zpod stolu se k nám přisouřá sestřička. „Maminko, já mám hlad. A kdy přijde tatínek? A kdy přijde Ježíšek?“ Za oknem už je tma. Kamna, do kterých nikdo nepřikládá, vyčítavě zaprskaří. Ztemnělým pokojem se šíří vlhký chlad. Uleháme společně do velké manželské postele. V bludičkovém svitu měsíce vidím převrnutou tatínkovu židli. Pod ní se třpytí stříbrné hvězdičky zvonku. Velká ručička na hodinách se zastavila na dvanácté, malá na pětce. Už napořád. Ten rok k nám Ježíšek nepřišel.

Na dvorku zavyl Haryk, naše budoucí chuva. Budím se do šera svátečního dne. Maminka sedí u prostřeného stolu, hlavu v dlaních. Bratr vychází ze dveří s hrncem žrádla pro psa. Včera jsme na něj zapomněli. Sestřička spí stočená do klubička, s nakousnutou patkou vánočky v ruce. „Dobré ráno, maminko. Tatínek ještě nepřišel?“ Máma bez odpovědi dál počítá střípky posbírané z podlahy. Podívám se tázavě na bratra. Krčí rameny a podává mi talířek s plátkem vánočky a hrnek bílé kávy. „Dobrou chuť,“ popřejeme si navzájem. „Budeme se modlit?“ „Ne,“ řekne bráška. Přesto oba talíř se

snídaní pokřizujeme. Vylíznu cukrový poprašek, druhý kousek vánočky už nedostanu. „Musíme šetřit,“ řekne ten přes noc dospělý prvňáček. „V poledne dostaneš kapra a večer polívku.“ V kuchyni je chladno a nezvykle ticho. „Hodiny stojí,“ ukazují na zeď. „Jo. A natáhne je až táta!“ Otvírám dvířka kamen. Několik zpola vyhaslých uhlíků opalizuje modřými plamínky. Bereme velký uhlák. Musíme nanosít uhlí sami, když tu taška není. Cestou do kůlny v rohu zahrádky obcházíme hromádku rozmoklého sněhu po včerejším sněhulákovi. Bratr kopne do hrnce. Po obličejí se mu kutálejí slzy. Rozpláču se také. Před dveřmi bytu si oba utíráme tváře. „To je zvláštní, tak veliký zvon a vejde se do krabičky od sirek ...,“ slyšíme cizí hlas naší mámy. Dívá se nepřítomně k oknu, krabičku od zápalek pevně drží v obou rukách. V posteli zakňourá sestra. Rychle ji přikryju, nechci, aby se probudila. Maminka dneska musí mít klid. Sbíráám polínka zpod stolu, „domeček pro Ježíška“ uhlédně srovnávám k ostatnímu dříví u sporáku.

„Kdyby mrzlo, mohlo by nám to maso chvíli vydržet...“, zoufá si máma při pohledu na dešť, který provází celé vánoční svátky. Byl to náš poslední týden v dostatku.

„Máš všechno?“ slyším mámin hlas z kuchyně. Houpu se v ochranné provázkové síti mojí nové dětské postýlky. Zdědila jsem ji po bratříčkovi, který, jako naše „mužská hlava rodiny“, spal na kuchyňském kanapi. Je po Novém roce a náš prvňák musí zase do školy. Hnědá kožená brašnička na zádech a pytlík s vyšitým monogramem mizejí v kourčové cloně městské uličky. Na podzim přivezli mizerné uhlí asi všem. Máváme mu všechny. Máma, která se poprvé od Štědrého dne usměje, a dvě malé holčičky, které toho budou muset ode dneška hodně zastat. Zvláště ta větší, až na „Zvěstování“ teprve pětiletá.

„Kup 20 deka na polívku a popros pana

Lexu, aby nám počkal. U paní Bělkové hezky popros o půlku chleba a 10 deka másla. A ať s námi počítá na ty brambory.“ „A nikde se nezdržuj, dítě, víš, že musím jít do práce. A malá se psa bojí!“ Dveře u pana Lexy mám ráda. Mají zvoneček, který krásně cinkne, když se otvírají. „Nevrzej mi to teplo, holka zatrackanááá!“ do široka se směje ten krásný tlustý pán, jeden z mála těch, pro které jsme nebyli jen „parchanti toho kriminálníka“. Za to paní Bělková... Je taky tlustá, ale zlá. Vždycky mi řekne: „Pocem, ty smrade, vem tohle mámě! A upaluj, ať už tě tady nevidím!“ Teprve po dlouhých letech mi došlo, že ta „zlá“ paní Bělková si ode mne vlastně nikdy nevzala ani korunu a že toho chleba, másla a brambor, ale i mouky, cukru a oleje, bylo vždycky o trošku víc. Maminka ode mne bere chléb, pokřizuje ho a políbí a rychle ukrojí tři stejné krajíce. „V troubě je bramboračka, na poledně ťukne paní domácí, tak nezapomeň nakrmit děti. Na chleba vám namaž kvelelu (Pro neznalé: podomáčku uvařená švestková povidla. Ty švestky nám do tatínkova odchodu nosil souseď odnaproti, pak už ne. Každý podzim jsme sbírali v alejích kolem silnic.), ale až budete mít zase hlad. A pomodlete se!“ Chleba jsme zpravidla snědli hned po polévce nebo věčných bramborách. Hlad jsme tenkrát měli pořád. Na chodbě to kovově zařinčelo. Do dveří vchází bez vyzvání pan učitel Nolč. Bydlí na konci chodby ve věčně neuklizené a zakouřeně cimře, po které mu volně létají barevné andulky. Páchne po domácím ovocném víně a levném tabáku a mluví hodně nahlas. Málo slyší, za války prý u něho vybuchl granát. Staví dva kýble naplněné vodou z pumpy ke kuchyňskému dřezu, štípne mě do tváře a do sluníčkové kapsy mojí kopretinové zástěrky mi strčí táflí mejdlíček. „Poděl se s dětmi, ty naše kopretinko.“ U dveří pískne náš ochránce Haryk, potřebuje ven.

Druhá část

Do bytu vtrhne uragán brácha. Školní aktovka zajede pod kanape, pytlík s cvičkami pověsí na opěradlo židle. Ještě že to nevidí maminka, zlobila by se. Lezu pod otmán pro tašku a objevuji balíček s velikou modrou mašlí. „Podívej, co je to?“ Seš blbá? Honem to tam vrať!“ Nad talířem polévky odříkávám naučenou děkovnou modlitbu. Bratr zarytě mlčí. Sestra zase „dosoluje“, jako vždycky, když už „nemůže“. Podělíme se o její porci. Dostane kousek mejdlíčka navíc. „Místo cvičáku máme sběr, vezmu i ten papír z půdy. Možná přijdu pozdějc, tak ať se máma nebojí!“ křikne už mezi dveřmi se suchým krajícem chleba k svačině v ruce. Po sběru pak cinkne pár mincemi o stůl. „Ty náš malý živiteli,“ obejme ho vždycky maminka. Druhý den přichází na skok babička. Na čele křížek z popela, znamení pokání. Je večer, Popeleční středa roku 1956. Maminka nám ukrajuje tenké plátky chleba. Provinile klopí oči. „Máte ty děti podvyživené, dělejte s tím něco, ženská!“ řekl jí dnes doktor, ke kterému přivedli ze školy našeho bratra. Omdlel při hodině, tenhle týden už podruhé. „Přečti sestřám pohádku a zhasni brzy, víš, že musíš odpočívat.“ Babička nás lehce postrčí do dveří pokoje. Všichni od ní dostaneme křížek na čelo. „A pomodlete se, děti!“

Doktorovu žádost o pobyt v dětské ozdravně pro nás tři prý zase zamítlí, říká maminka babičce. Obě jsou v černém. Včera jsme pochovali dědečka. Byl dlouho nemocný, umřel na rakovinu. V kapli byla strašná zima. Bráška i malá onemocněli. Jsou v posteli a mají zavázaný krk. Musím uvařit čaj, už jsme všechen vypili. „Mami, kde máme čaj?“ S prázdnou plechovou krabičkou vbíhám do kuchyně. U stolu, v pevném objetí, tam obě ženy vzlykavě pláčou. Ráno mám horečku také. Jsou to příušnice, říká pan doktor. „Ten kluk vám to nepřezíje, musí do nemocnice,“ usmívá se lékař na vyděše-

nou mámu. Sanitka nás to odpoledne odváží všechny. „Těm třem,“ ukazuje na nás zamračený primář, „dávejte větší porce. Hlavně tomu chlapci. Kdykoliv si řekne o jídlo! A nacpěte je vitamínama! Takhle zacházet s dětma... Svoloč komunistická!“ „Nebřeč,“ tiskne mi ruku brácha. „Už to bude dobrý, uvidíš!“ Domů se vracíme den před Květnou nedělí. Na proutky kočíček, které maminka přináší z chladného sklepa, to aby prý nepřekvetly, vážeme červené stužky. Ráno si pro nás přijde babička, půjdeme spolu do kostela. Maminka nemůže, chodí topit do kotelny na novém sídlišti, které roste nad starým městem. „Tam se lidem žije, děti...“ Naše krásná, předčasně zestárlá máma s vytetovaným číslem z koncentráku na levé paži, si unaveně povzdychne.

„Ne, mami, moje děti budou mít dostatek chleba i na Velký pátek. Dokud budu živa, už nikdy nesmějí mít hlad,“ říká maminka naší babičce. Maso jsme měli málokdy, leckdy ani v neděli ne, ale o chleba jsme skutečně nouzi neměli. Někdy nám babička, které přidělili práci ve skladu zeleniny a ovoce v bývalé synagoze v Jiráskových sadech, přinese pár hnědých rozměkklých banánů nebo pytlík natlučených jablek. Po škole jí s bráchou pomáháme tahat těžké bedny. Opravdu velká dřina pro drobnou ženičku s nemocným srdcem. Umřela dva roky po návratu našeho táty, na podzim roku 1962. Dlouho u nás stonala a u nás také pokojně umřela.

Namísto statného plavovlasého tatínka s nádherným úsměvem a silnými pažemi, které tak hezky hladily, vstoupil do dveří shrbený stařec s vyhaslým pohledem, v příliš velkém hubertusu, který snad nikdy nemohl být jeho... Objetí těch dvou lidí, čtyř paží, dvou ženských s dlaněmi, plnými mozolů, a těch mužských, se zmrzačenými prsty, bylo bezhlesé a nekonečné.

„Je to opravdu náš tatínek?“ ptám se bratra venku na zahradě. „Drž hubu, slyšíš? Drž

hubu!“ Dřepí na bobku na místě tehdejšího štedrodenního sněhuláka, hlavu mezi koleny. Nohatý, vytáhlý, předčasně dospělý kluk pláče jako nikdy předtím. A už nikdy potom. „Bůh není!“ Ten den se naše cesty rozešly. Příští rok se stěhujeme do vysněného sídliště, do bytu o dvou pokojích. Před Vánoce se nám narodí bratříček, který ve svých pěti letech umírá, rok na to nejmladší sestřička. Hlad už jsme nikdy neměli, ale klidný život, který všem slibovalo „socialistické zřízení“, také ne. Rodiče napařáď odloučilo maminčino číslo z fašistického koncentráku a tátových pět roků v tom nejtěžším komunistickém, bez jakéhokoliv soudu. Ti dva se už nikdy nenašli. A my, jejich děti, se hledáme dodnes. Oni bez Boha. Jenom já se u Něho snažím najít odpověď.

P.S. Po smrti maminky mi, kromě několika drobností, přinesli sourozenci záhadný balíček s modrou pentlí. Byly v něm kožené motoristické rukavice a na několikrát složený bleděmodrý dopis: „Náš milý tatínku, Ježíšek Ti přinesl dárek, který sis tak moc přál. Teď, když budeš mít dobrou práci, určitě na tu Tvoji červenou motorku ušetříme. Máme Tě moc rádi! Tvoje žena Anča a děti Pavlík, Jaruška, Hanička a to maličké, které se z naší lásky klube pod mým srdcem. To dítě lásky se nikdy nenarodilo. Postní doba naší rodiny trvala dlouhých šestapadesát let.

Modlitba kajícíka (J. A. Komenský)

„Dnešní den nedávníčko teď nastával nám a jako budoucího něco začínali jsme jej, a hle, již zmizel! Kam se poděl dne tohoto čas ten, kterýž se ukázal, byl a minul a na věky se nevrátí více? Dejž, milý Pane Bože, ať umíme počítati kratičké dny naše na světě a moudře sobě počínáme vidouce, an tu místa k přebývání není. Časové sami k termínu věčnosti ustavičně nás podávají. Čím jsem se prohrěšil dnes, Pane Bože můj, uveď to, prosím, v zapomenutí věčné, ať to mně ani tobě navěky na paměť nepřichází. A když večer

života mého přijde, zamlouvám sobě, Pane Bože můj, u tebe skrýši, v níž bych až do veselého z mrtvých vstání bezpečně odpočnouti mohl. A potom v slávu přijmeš mne.“

Jarka Populová

STRÁPKY Z HISTORIE KOSTELA SV. JAKUBA STARŠÍHO

V čas, kdy kostel dostává novou střešní krytinu (černý cembrit místo dosavadního již zvetšělého eternitu, jímž byla střecha pokryta v roce 1998), zkusme si připomenout aspoň stručně některá - výroční - data/události z minulosti.

Neznáme sice dobu založení kostela, jako farní však je připomínán k roku 1298. Víme, že v minulosti byl - stejně jako městečko - vypálen, brzy však byl znovu postaven nákladem biskupa Tobiáše, který ho rovněž vysvětil...

- **1. 7. 1310** (705 let): Biskup Jan přidělil příbramskou faru ke klášteru sv. Jiljí v Praze; kanovník poté v Příbrami sídlil až do husitských válek
- **V letech 1380-1420** bylo v kostele sedm oltářů; na oltáři ve středu kostela bývala po čas i soška Panny Marie Svatohorské
- **1680** - (335 let): Kupec Jan Jakub Pivec s manželkou Dorotou zřídili u kostela jako dům za uzdravení „z morové rány“ morový sloup; zprvu stál poblíž kostela, v roce 1836 byl přenesen na místo, kde stojí dosud; pořízena socha sv. Jakuba
- **1720** - (295 let): Pořízena socha sv. Jana Nepomuckého
- **16. 1. 1785** (230 let): Rozhodnutím pražského guberniálního úřadu dostala příbramská obec nad děkanským kostelem patronátní právo (jež dotud vykonávala Marie Terezie prostřednictvím úřadu nejvyššího mincmistra) s právem jmenovat děkany
- **1795** - (220 let): Proběhla velká oprava vnitřku kostela proto, aby sem mohl

být umístěn rozměrný mramorový oltář, zakoupený již 30.1.1790 v Mariánské Týnici. Jeho autorem byl Ignác František Platzer. Spisek K. Pobudy Příbramské kostely z roku 1940 a Ottův slovník naučný XX uvádějí však jméno Jos. Lau/t/erman. Oltář z červeného mramoru má hodnotu nejen uměleckou, ale i geologickou: na leštěných deskách z černého mramoru jsou zřetelné světlé schránky hlavonožců, *Ortocerat*.

- **1880** - (135 let): Jan Umlauf namaloval rozměrný obraz na vítězném oblouku a tři další na stropních klenbách
- **1890** - (125 let): Z dílny Karla Schiffnera pořízeny varhany za 4.107 zl. (současné varhany byly naposled celkově opraveny v roce 2001)
- **1905** - (110 let): Pozlacen rám oltářního obrazu a na oltář umístěny sochy dvou klečících andělů
- **1925** - (90 let): Pořízena socha Nejsvětějšího srdce Páně (autor Adolf Kopp z Podlesí, cena 4.000 K) a Nejsvětějšího srdce Panny Marie (autor Jan Procházka z Příbramě, 2.000 K)
- **1930** - (85 let): Pořízeny jesličky (autor A. Kopp, 5.000 K) a sochy sv. Josefa, sv. Antonína a sv. Terezičky
- **1935** - (80 let): Od plynového osvětlení se vzňaly závěsy a shořel oltářní obraz (necenná kopie); rok nato nahrazen obrazem akad. malíře Fr. B. Doubka (5.000 K); pořízeno dvanáct nových svícňů. 31.12. došlo ke svatokrádeži (neobjasněné), ztratily se zlaté a stříbrné předměty (ke druhé krádeži pak došlo 28.5.1936 - byla objasněna)

Kromě uvedených „polo-“ a „kulatých“ dat si však připomeňme aspoň ještě dvě-tři, byť „nevýroční“ (kupodivu končící jednotkou, takže jejich výročí budou v příštím roce):

- **1511:** Zdejší farář Jakub z Humpolce věnoval kostelu cínovou křtitelnicí; kdo ji zhotovil, v tom se historické prameny různí: uváděn je „...Jan zvonář blíže neurčený...“ či „...Jan Kantor, rodák příbramský...“. Křtitelnice už značně poškozená tzv. cínovou plísní byla restaurována v roce 2010.
- **1711:** Provedena renovace kostela: dosavadní plochý dřevný strop kostelní loď přestavěn jako zděný, klenutý
- **22. 4. 1761** udeřil do věže při velké bouři blesk, věž i část krovů poškozena, k požáru našťastí nedošlo; opravy trvaly až do 1. října

Současnou podobu dostal kostel v roce 1869: Vrchol věže vytvořila (místo předchozí dvouvrcholové „karlštejnské“ konstrukce) konstrukce jehlanu, doplněného čtyřmi bočními gotizujícími vížkami.

A dovolme si nakonec historický úsměv. Když se oltář z Týnice přestěhoval sem, ve středním jeho výklenku, kde bývala socha Zvěstování, jež v Týnici zůstala, byl zavěšen obraz sv. Jakuba, dílo sedlčanského malíře Tadeáše Šmejkal. Dnes je tento obraz ve hřbitovní kapli vlevo dole pod kůrem. Z kostela ho totiž dal odstranit děkan Prokop Ondrák: „...výraznost tváří nevelká, postava osob málo výtečná... zvláště může kat, jenž zadkem k lidu obrácen stojí, panu malíři děkovati, že mu dal tak pěkné červené kalhoty, jichžto křiklavá barva všechny ostatní předměty... převyšuje...“

Na oltář tak dán „nepříliš cenný“ obraz sv. Jakuba do Ignáce Müllera z Rychnova, který pak nahrazen téměř bezcennou kopií příbramského malíře-samouka Josefa Kavky, jež byla na oltáři do roku 1935.

Jiří Gutwirth

ZE ŽIVOTA SVĚTOVÉ CÍRKVE

V posledních měsících jsme se stali svědky celé řady událostí, které bychom

neměli přejít, jako by se nás netýkaly. Mám na mysli svízelnou situaci křesťanů v různých koutech světa. Seznam je to opravdu neradostný - poměrně nedávno jsme četli o útocích na křesťany v Pákistánu, Libyi, Nigerii, nad situací v Sírii a severním Iráku se už skoro nikdo nepozastavuje. Podobně bychom možná už zapomněli i na situaci v Severní Koreji, která je už dvacet označována za místo, kde jsou křesťané potlačováni nejbrutálněji. Přibližně před měsícem vyšel na portálu radiovaticana.cz rozhovor s patriarchou syrsko-katolické církve, Ignácem Júsifem III. Júnanem, který mimo jiné říká: *”Situace je dramatická. Ze stovek lidí - křesťanů a civilistů - jsou rukojmí. Jde o genocidu! Žádáme své bratry a sestry v Evropě, zejména katolíky - opravdové katolíky - aby nezapomínali na své blízkovýchodní bratry a sestry, kteří snášejí toto pronásledování.”*

Ne tak úplně mimo toto téma je zpráva o výsledku voleb v Izraeli - navzdory očekáváním a prognózám tyto volby vyhrál stávající premiér Benjamin Netanjahu. Izrael totiž není tak daleko. Stačí si přečíst knihu Boj o Jeruzalém (napsal Dore Gold) a dojde nám, že v Izraeli, zejména v Jeruzalémě se bojuje nejen o budoucnost tohoto města, státu Izrael, ale také o Řím a o celou Evropu. Podle této knihy (velice doporučuji k přečtení) je Netanjahu tím, kdo v boji o Jeruzalém islamistům neustoupí ani o píď.

Další nepřehledná situace je nám ještě blíž - na Ukrajině se sice právě v tuto chvíli nebojuje, ale rozumíme vůbec přesně tomu, co se v této zemi stalo? Ruská propaganda pracuje na plné obrátky, díky našim dvěma posledním prezidentům je veřejné mínění minimálně znejistěné. Jedině snad u nás vzniká odpor proti průjezdu amerických vojáků. Jsme schopni skutečně hodnověrně a trpělivě argumentovat a mít v této věci jasno? K tomu by nám mohla pomoci kniha

Obrazy z kulturních dějin ruské religiozity (M. C. Putna), kterou na začátku tohoto roku vydalo nakladatelství Vyšehrad. Kniha vysvětluje hlavní body ruských kulturních a duchovních dějin, jež by měl znát každý Čech, který chce rozumět tomu, co se děje v Rusku dnes.

Přeji všem dar rozumu v této neklidné době. J. Cikler

OKÉNKO MLÁDEŽE

MLADÍ Z PŘÍBRAMI VYRÁŽEJÍ DO TAIZÉ

Mladí křesťané z farnosti Slivice-Milín se rozhodli, že pro své stejně staré i mladší kamarády uspořádají společný výjezd do Taizé a připojí se tam k ostatním poutníkům z celé Evropy, kteří v týdnu od 9. do 16. srpna 2015 stráví společné chvíle v Taizé, malé obci v jihovýchodní Francii, která leží ve stínu Alp a kde byla před 75 lety založena komunita, která klade důraz na modlitbu, četbu z Písma a společné písně, které mají jednoduchý text i melodii a které se již staly pro mnohé známými, naposledy při Evropském setkání mladých v Praze na přelomu loňského a letošního kalendářního roku. Taková setkání organizuje právě komunita z Taizé, která se stále rozrůstá, a samotná obec se tak stává častým místem pro uskutečnění poutě, zejména pak mezi mladými lidmi denominací, neboť samotná komunita není zcela vyhraněná vůči jednomu proudu křesťanství.

Společenství založil Němec Roger Schütz ve svých 25 letech a 16. srpna 2005 byl smrtelně zraněn nepříčetným člověkem při večerní modlitbě. Letos tak uplyne nejen výročí založení komunity, ale také 100 let od narození jeho zakladatele a 10 let od jeho smrti. Proto jsou v termínu od 9. do 16. srpna zváni všichni mladí od 18 do 35 let, aby vzdali díky Pánu

za vše, co pro celé společenství, ale i pro nás samotné vykonal a stále koná, a třeba i prohloubili svůj duchovní život, který je zvláště v tomto věku velmi zranitelný.

Farníci z Milína a Slivice proto oslovují ostatní farnosti z Příbrami a okolí, aby se k nim také připojili. Neváhejte tedy a přihlaste se, jde o ojedinělou akci, která se už nebude opakovat. Cestovat se bude objednaným autobusem, který bude vyrážet z Příbrami a cena by měla činit přibližně 3 500 Kč (při naplnění autobusu). Dále je třeba uhradit účastnický poplatek € 55 na osobu za pobyt a stravu v Taizé. Účastníci musejí být starší 18 let!

Veškeré dotazy a přihlášky u Štěpána Vithy (s-vitha@volny.cz)

KULTURNÍ REVUE

CO STOJÍ ZA PŘEČTENÍ

Chatrč kde se tragédie střetává s věčností,
Wm. Paul Young

Kniha, která vzbudila ve Spojených státech mimořádný ohlas a rovněž zájem (dosud se prodalo 7 milionů výtisků, titul za půldruhého roku od vydání neopustil první desítku v žebříčku bestsellerů), je žánrově těžko zařaditelná. Dějovou kostru tvoří příběh Macka Phillipse, jehož rodina zažije tragickou událost - nejmladší Mackovu dceru Missy unese a usmrtí sériový vrah.

Smyslem a poselstvím knihy je však vylíčení způsobu, jakým se Mack s touto ztrátou vyrovnává - s odstupem času se totiž na základě záhadného pozvání vydá zpět do chatrče, kde byl hrůzný čin spáchán, a setkává se tam s Bohem (v podobě vpravdě neobvyklé trojice lidí), který mu pomůže najít cestu k usmíření. Kniha má šanci zaujmout každého, kdo se v současném světě snaží ujasnit si svůj postoj k Bohu, víře, otázkám dobra a zla, ale především svůj vztah k lidem, rodině, blízkým a k sobě samému. *DH*

NEJEN PRO DĚTI

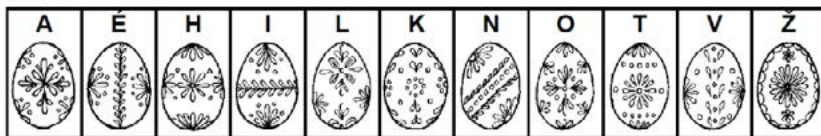
Proč o Velikonocích zdobíme a barvíme vajíčka? Vejce vypadá jako neživé, ale má v sobě velkou sílu. V křesťanství nám připomíná zavřený hrob, z něhož vstal živý Kristus. Vejce jsou tedy symbolem ... (dokončení v tajence).

Řešení: Dosad' ke kraslicím písmena podle klíče. Když je přečteš za sebou podle čísel na pentlích, získáš tajenku.

TAJENKA: _____

KLÍČ:

převzato z DKC Brno; Anna Stejkozová

JAKUB ZPRAVODAJ PŘÍBRAMSKÉ FARNOSTI SV. JAKUBA STARŠÍHO; VYCHÁZÍ DLE POTŘEBY FARNOSTI; ČLENOVÉ RADAKČNÍ RADY: JAN, MONIKA, VOJTA, DANIEL, LIDA, DAGMAR, JINDŘICH, LUCIE, LUKÁŠ, KATEŘINA, FRANTIŠEK, JOSEF, ANNA, ŠTĚPÁN, HELENA; KONTAKTNÍ ADRESA: JAKUBSKÁ 97, PŘÍBRAM I., 261 01; 318 624 794; FARAPRIBRAM@SEZNAM.CZ; WWW.FARAPRIBRAM.CZ